

Si no...

Si no m'hagués entretingut xerrant aquell dimecres (o, espera, potser no era dimecres)..., si m'hagués posat les vambes..., si el dia abans no hagués anat a córrer i, per tant, avui no tingués agulletes..., si tot això no hagués anat així, tal com va anar, tampoc hauria perdut el tren de les 7 menys 10. I somric en pensar-ho perquè també m'adono que si tot aquest cúmul de despropòsits no haguessin succeït, aquell dia m'hauria perdut coses molt més importants i rellevants que un simple tren de rodalies.

Si no m'hagués entretingut xerrant aquell dimecres, m'hauria perdut una conversa necessària i una abraçada càlida capaç de frenar una llàgrima que rodola galta avall fins a precipitar-se al buit, cara en fora. Si m'hagués posat bambes, còmoda, hauria perdut la il·lusió que fa, un matí de dimecres, mirar per la finestra i adonar-se que comença a fer temps de primavera i que ja és hora de treure de l'armari les sabates de temporada, sense mitjons. Si no hagués anat a córrer, m'hauria perdut l'oportunitat d'exercitar tots els músculs, fins i tot el de la llengua, deixar que els maldecaps s'esborressin a la velocitat del vent i sentir-se per un instant només amb un mateix, amb total sintonia ment-respiració.

Si no hagués llegit Marcz Doplacié, Truman Capote o Nick Hornby (entre d'altres) no estaria en condicions de dir que "Cinquanta ombres d'en Grey" és un "best seller" força nefast i de poca qualitat literària. I que de novel·la eròtica n'hi ha molta i de molt millor qualitat, com els relats de Charles Bukowski.

Si no hagués estimat de debò, i a totes, no em sentiria feliç i plena. Encara que no sempre som capaços d'envoltar-nos de qui ho valora.

Si no hagués estudiat periodisme, ara no tindria el do de la paraula ni el mitjà per expressar com de "pesseteros" i maleducats (perdoneu l'expressió) són el col·lectiu Renfe. Coneixeu la seva norma que un bitllet senzill, encara que no el facis servir, caduca a les dues hores de comprar-lo? Algú m'explicarà algun dia si hi ha alguna altra raó oculta que la de fer calaix extra amb els pobres que no ens llegim el bitllet de pe a pa? I, per cert, aquesta premissa porta implícita la mala educació dels que et venen el bitllet?

Si no hagués anat a l'exposició de la Pedrera de l'artista madrileny Chema Madoz no hauria descobert mai que la fotografia pot arribar a ser tan poèticament perfecta i que la poesia pot tenir forma d'imatge en blanc i negre.

Si no hagués començat a escriure aquest article pensant en probables i improbables i possibles i factibles, no m'hauria adonat, d'una manera tan visual, que el nostre futur està innegablement vinculat al nostre passat més immediat. Que tot allò que fem té conseqüències en allò que serem. I que això és una bona responsabilitat sobre les nostres decisions que passa per tenir clar que, sempre que en prenem una, el nostre futur guanya alguna cosa i/o en perd una altra. Però, és clar, el què? Això ens ho dona el temps.